In zaak 212/81,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Luxemburgse Cour de Cassation, in het aldaar aanhangig geding tussen

CAISSE DE PENSION DES EMPLOYÉS PRIVÉS

en

LÉON BODSON,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, betreffende de overschrijving naar het gemeenschappelijk pensioenstelsel van pensioenrechten verworven bij pensioenorganen van een Lid-Staat,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Léon Bodson, ambtenaar van het Europees Parlement, heeft bij de Luxem-

burgse Caisse de pension des employés privés (hierna: de Caisse) een aanvraag ingediend om overschrijving naar het pensioenstelsel van de Gemeenschappen van de actuariële tegenwaarde der pensioenrechten die hij tijdens zijn verzekering krachtens de Luxemburgse pensioenregeling voor privé-beambten had verworven.

Het bestuur van de Caisse beschikte op 22 februari 1977 afwijzend op deze aanvraag.

Het beroep tegen deze beschikking werd op 1 juli 1977 door de Conseil arbitral des assurances sociales verworpen, op grond dat de Luxemburgse wet van 29 augustus 1951 (artikelen 10 en 64-68) niet voorzag in overschrijving van een actuariële tegenwaarde en dat de bepalingen van bijlage VIII van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen in casu niet van toepassing konden zijn, aangezien zij slechts een regeling bevatten van de pensioenen van de Europese ambtenaren en de bepalingen inzake de voordien op hen toepasselijke nationale pensioenregelingen onverlet lieten.

Op 1 juli 1977 stelde Bodson hoger beroep in bij de Conseil supérieur des assurances sociales, die bij uitspraak van 1 december 1977 zijn recht op de gevraagde overschrijving erkende op grond dat deze geheel ter keuze van de belanghebbende stond; de Conseil supérieur verwees de zaak terug naar de Caisse, ter berekening van betrokkenes actuariële rechten.

Tegen deze uitspraak voorzag de Caisse zich op 23 februari 1978 in cassatie, maar bij arrest van 23 november 1978 werd zij in haar cassatieberoep niet-ontvankelijk verklaard.

Daarop bepaalde het bestuur van de Caisse bij beschikking van 17 juli 1979 het over te schrijven bedrag van de door Bodson verworven pensioenrechten, zulks met toepassing van artikel 18 van de wet van 16 december 1963 inzake de coördinatie van de pensioenregelingen, zoals gewijzigd bij de wet van 14 maart 1979.

Op het beroep van Bodson vernietigde de Conseil arbitral des assurances sociales bij uitspraak van 28 november 1979 de beschikking van het bestuur van de Caisse, op grond dat deze beschikking in strijd was met de uitspraak van de Conseil supérieur des assurances sociales van 1 december 1977, volgens welke de actuariële tegenwaarde der verworven pensioenrechten moest worden overgeschreven indien de betrokkene dit wenste. Het hoger beroep van de Caisse werd verworpen bij uitspraak van de Conseil supérieur van 17 juli 1980.

Tegen deze laatste uitspraak heeft de Caisse zich voorzien in cassatie.

Bij arrest van 25 juni 1981 heeft de Cour de Cassation het cassatieberoep ontvankelijk verklaard en, met opschorting van zijn beslissing, het Hof van Justitie de navolgende prejudiciële vraag voorgelegd:

„Moet artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen aldus worden uitgelegd, dat de actuariële tegenwaarde van de verworven rechten op ouderdomspensioen dan wel de door het pensioenfonds verschuldigde afkoopsom kan bestaan in de som van de bijdragen (aandeel van de werkgever en van de verzekerde) die daadwerkelijk aan een nationale pensioenregeling zijn betaald (bijdrageplichtige regeling) of/en fictief berekend (niet-bijdrageplichtige rege-

ling), vermeerderd met samengestelde interessen van 4 % 's jaars berekend vanaf 31 december van elk jaar van aansluiting?"

Het verwijzingsarrest is op 20 juli 1981 ter griffie van het Hof ingeschreven. Een verzoek van de Bond van Ambtenaren van de Europese Gemeenschappen-Luxemburg om toelating tot de interventie ter ondersteuning van de conclusies van Bodson, is bij beschikking van het Hof van 11 november 1981 afgewezen.

Bij beschikking van 9 december 1981 heeft het Hof, constaterende dat geen enkele Lid-Staat of instelling die partij is in het geding, had gevraagd in voltallige zitting te beslissen, de zaak krachtens artikel 95, leden 1 en 2, van het Reglement voor de procesvoering naar de Tweede kamer verwezen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door L. Bodson, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg; de Luxemburgse regering, vertegenwoordigd door J. Weyland, directeur Internationale economische betrekkingen bij het ministerie van Buitenlandse Zaken; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch hoofdadviseur R. Baeyens als gemachtigde.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

1. *Bodson* merkt vooraf op, dat na de uitspraak van de Conseil supérieur des assurances sociales van 1 december 1977 vaststaat dat de ambtenaar het recht heeft te kiezen tussen de actuariële tegenwaarde en de afkoopsom van de pensioenrechten. Vandaar dat aan het Hof is gevraagd of de wijze waarop de aan Bodson uit te keren bedragen zijn berekend, de actuariële tegenwaarde oplevert.

Eigenlijk had de Cour de Cassation haar vraag ruimer moeten formuleren, namelijk of het bij die berekeningswijze wellicht gaat om een compromis tussen twee begrippen, namelijk die van een bijzondere afkoopsom en een normale afkoopsom. Maar nu een dergelijke „intermediaire" vraag niet is gesteld, dient verder te worden uitgegaan van de twee alternatieven in de aan het Hof voorgelegde vraag.

Stellig heeft de Caisse gelijk wanneer zij zegt dat de overschrijving van het totale bedrag van werkgevers- en werknemersbijdragen geen overschrijving van de afkoopsom is, in de zin waarin het begrip afkoopsom in het verleden door de sociale-verzekeringsinstellingen is gedefinieerd en toegepast.

Wat anderzijds de actuariële tegenwaarde betreft, is het volstrekt duidelijk dat de Luxemburgse sociale-zekerheidswetgeving dit begrip naar zijn strekking en inhoud kent. De bewering van het tegendeel door de Caisse kan niet worden aanvaard.

Het begrip actuariële tegenwaarde is bovendien gedefinieerd in artikel 8 van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut. De berekeningswijze van de Caisse, dat wil

zeggen werkgevers- en werknemersbijdragen, vermeerderd met 4 % rente, stemt daarmee niet overeen; in werkelijkheid komt deze berekening neer op een eenvoudige restitutie van bijdragen. Deze bijdragen zijn echter niet geactualiseerd, zoals het geval zou moeten zijn indien men werkelijk een stelsel van actuariële tegenwaarde had willen toepassen.

Wanneer de Caisse stelt dat de wet van 14 maart 1979 voor een oplossing in de zin van een afkoopsom heeft gekozen, dan moet men het met deze constatering eens zijn, maar dan kan men ook niet heen om de conclusie dat het daarbij niet gaat om de afkoopsom zoals die in het verleden door de Luxemburgse sociale wetgeving werd gedefinieerd, en ook niet om de actuariële tegenwaarde, maar om een hybridisch gelegenheidscompromis, een bijzondere afkoopsom, een afkoopsom ad hoc.

Bijgevolg moet de slotsom luiden, dat de Luxemburgse wet zoals gewijzigd in 1979, onverenigbaar is met artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut, voor zover zij verhindert dat de ambtenaren de actuariële tegenwaarde ontvangen, indien zij, wat hun goed recht is, hiervoor kiezen.

2. De *Luxemburgse regering* is van mening dat artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut de ambtenaren geen rechtstreekse rechten geeft tegenover een Lid-Staat of tegenover een verzekeringsorgaan van die staat. Het gaat hier om een statutaire bepaling die de betrekkingen regelt tussen de ambtenaar en de gemeenschapsinstelling waarbij hij in dienst is, maar waaraan de betrokkene niet het recht kan ontlenen zijn keuze ten aanzien van de vorm van het over te schrijven bedrag op te leggen aan het verzekeringsorgaan van zijn staat van herkomst. Wanneer het interne recht van een Lid-Staat geen bepalingen kent die die overschrijving mogelijk maken, kan het bij artikel 11, lid 2, van bijlage VIII aan de ambtenaar gegeven recht niet worden uitgeoefend.

Met de wet van 14 maart 1979 evenwel heeft de Luxemburgse wetgever de juridische voorwaarden geschapen om de belanghebbenden in staat te stellen van hun rechten gebruik te maken, zij het in het kader van de betrokken pensioenstelsels. Gelet op de wijze waarop de Luxemburgse stelsels worden gefinancierd, is de keuze voor een overschrijving op basis van de actuariële tegenwaarde echter uitgesloten.

De term „actuariële waarden", die voorkomt in de uitspraak van de Conseil supérieur des assurances sociales van 18 juli 1980, wordt gebruikt in een zeer beperkt kader, dat enkel betrekking heeft op de actuariële waarde van de nog in opbouw verkerende aanspraken van een pensioengerechtigde. De term bewijst dus niets omtrent het voorkomen in het algemeen van het begrip actuariële tegenwaarde in de Luxemburgse wetgeving met betrekking tot een actieve verzekerde en zijn pensioenrechten.

Bovendien voorziet het in Luxemburg toegepaste financieringsstelsel niet in de vorming van wettelijke reserves. Pas op het moment waarop het verzekerde voorval plaatsvindt, worden de ter financiering van de uitkeringen vereiste reserves gevormd uit de in de loop van dat jaar ontvangen bijdragen. Het is derhalve ondenkbaar dat de actuele waarde van nog in opbouw verkerende rechten aan een actieve verzekerde zou worden terugbetaald.

Bijgevolg is onder de Luxemburgse wetgeving enkel de overschrijving van de afkoopsom mogelijk, en dankzij een recente wetswijziging kunnen nu alle gestorte bijdragen, vermeerderd met 4 % rente, worden overgeschreven, hetgeen vroeger niet het geval was. Dezelfde regels tenslotte gelden voor niet-bijdrageplichtige pensioenregelingen.

3. De *Commissie van de Europese Gemeenschappen* bespreekt in de eerste plaats de bepalingen van het Ambtenarenstatuut, waarin het begrip actuariële tegenwaarde van pensioenrechten voorkomt. Uit het geheel dezer bepalingen blijkt dat in het kader van het gemeenschappelijk pensioenstelsel ieder pensioenrecht op actuariële basis wordt berekend en niet op basis van een omslagstelsel.

Met betrekking tot de gestelde vraag merkt de Commissie op, dat volgens artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut de ambtenaar kan kiezen of hij de pensioenrechten die hij voor zijn indiensttreding bij de Gemeenschap heeft verworven, al dan niet zal laten overschrijven; het artikel kan echter bezwaarlijk aldus worden uitgelegd, dat de ambtenaar ook zou kunnen kiezen tussen de twee berekeningswijzen. Het alternatief dat dit artikel biedt, houdt verband met de verschillen — tussen de Lid-Staten onderling en in elke Lid-Staat afzonderlijk — in de sociale-zekerheidsstelsels, die alle hun eigen wettelijke regelingen volgen. In laatste instantie is het het nationale stelsel dat uitmaakt of de ambtenaar verworven pensioenrechten heeft, en of hij de afkoopsom dan wel de actuariële tegenwaarde kan laten overschrijven.

Concluderende geeft de Commissie in overweging, de gestelde vraag te beantwoorden als volgt:

„De som van de daadwerkelijk aan een (bijdrageplichtig) nationaal pensioenstelsel betaalde bijdragen (aandeel van de werkgever en aandeel van de verzekerde), vermeerderd met samengestelde interessen van 4 %, berekend vanaf 31 december van elk jaar van aansluiting, zoals voorzien in artikel 7, lid 1, van de wet van 14 maart 1979 tot aanvulling van artikel 18 van de gewijzigde wet van 16 december 1963, kan de afkoopsom zijn die door het pensioenfonds is verschuldigd in de zin van artikel 11, lid 2, eerste alinea, tweede streepje, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut.

Daarentegen kan in een niet-bijdrageplichtig stelsel de som van de fictief berekende bijdragen de actuariële tegenwaarde vormen van bij een nationaal pensioenstelsel verworven pensioenrechten in de zin van artikel 11, lid 2, eerste alinea, eerste streepje, van bijlage VIII, voor zover die berekening geschiedt aan de hand van actuariële tabellen, met name in functie van de leeftijd van de aangeslotene, en niet op forfaitaire basis zonder rekening te houden met diens persoonlijke situatie."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 21 januari 1982 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord door de Caisse de pension des employés privés, vertegenwoordigd door P. Beghin, advocaat te Luxemburg; L. Bodson, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg; en de Commissie van de

Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door zijn juridisch adviseur P. Baeyens als gemachtigde, vergezeld van de deskundige M. Capograssi.

De gemachtigde van de Commissie heeft ter terechtzitting verklaard dat zij na 's Hofs arrest van 20 oktober 1981 in zaak 137/80 (Commissie t. België) niet bij al haar schriftelijke opmerkingen persisteert. Zij verzocht derhalve het tweede gedeelte van het door haar voorgestelde antwoord op de prejudiciële vraag volledig te schrappen en de tekst van haar opmerkingen te wijzigen als volgt: „Het is in het kader van het nationale stelsel dat de ambtenaar zijn recht op overschrijving van pensioenrechten — hetzij in de vorm van een afkoopsom, hetzij in de vorm van de actuariële tegenwaarde — moet uitoefenen; een afkoopsom kan echter slechts betrekking hebben op een tijdvak van aansluiting, waarvan de duur bepaalde redelijke grenzen niet overschrijdt." Het Hof heeft akte gegeven van deze verklaring.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 18 februari 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij arrest van 25 juni 1981, ingekomen ten Hove op 20 juli 1981, heeft de Luxemburgse Cour de Cassation krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, teneinde te vernemen of de actuariële tegenwaarde van de door de ambtenaar bij zijn vroegere werkgever verworven rechten op ouderdomspensioen dan wel de door het pensioenfonds van dat bedrijf bij het vertrek van de verzekerde verschuldigde afkoopsom in de zin van genoemd artikel kan bestaan in de som van de bijdragen (aandeel van de werkgever en aandeel van de verzekerde) die daadwerkelijk aan een nationaal pensioenstelsel zijn betaald (bijdrageplichtig stelsel) of/en fictief zijn berekend (niet-bijdrageplichtig stelsel), vermeerderd met samengestelde interessen van 4 % 's jaars berekend vanaf 31 december van elk jaar van aansluiting.

2 Deze vraag is gerezen in het kader van een geschil tussen de Luxemburgse Caisse de pension des employés privés (hierna: de Caisse) en L. Bodson, die, na in de particuliere sector in Luxemburg werkzaam te zijn geweest, ambtenaar van het Europees Parlement is geworden en die de Caisse heeft ver-

zocht om overschrijving naar het gemeenschappelijk pensioenstelsel van de actuariële tegenwaarde van zijn onder het nationale verzekeringsstelsel verworven rechten op ouderdomspensioen.

3 Toen de Caisse die overschrijving weigerde, ging betrokkene in beroep bij de Conseil arbitral des assurances sociales en vervolgens, na de verwerping van zijn beroep, bij de Conseil supérieur des assurances sociales, die bij uitspraak van 1 december 1977 zijn recht op overschrijving van de actuariële tegenwaarde erkende, op grond dat de keuze tussen de door artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut geboden mogelijkheden aan de belanghebbende toekwam.

4 Bij beschikking van 17 juli 1979 bepaalde de Caisse het uit hoofde van de verworven pensioenrechten over te schrijven bedrag, zulks met toepassing van het stelsel van artikel 18 van de Luxemburgse wet van 19 december 1963 inzake de coördinatie van de pensioenregelingen, zoals gewijzigd bij wet van 14 maart 1979. Dit artikel biedt communautaire en internationale ambtenaren de mogelijkheid een bedrag te doen overschrijven, overeenkomend met de som van de door de verzekerde en de werkgever betaalde bijdragen, vermeerderd met samengestelde interessen van 4 % 's jaars berekend vanaf 31 december van elk jaar van aansluiting, zulks omdat het begrip „actuariële tegenwaarde van verworven pensioenrechten" in de Luxemburgse wetgeving onbekend zou zijn.

5 Bedoelde beschikking werd op beroep van betrokkene nietig verklaard bij uitspraak van 28 november 1979 van de Conseil arbitral des assurances sociales, op grond dat zij in strijd was met de uitspraak van de Conseil supérieur des assurances sociales van 1 december 1977. Laatstgenoemde instantie verwierp vervolgens bij uitspraak van 17 juli 1980 het hoger beroep van de Caisse, die zich daarop voorzag in cassatie.

6 Onder deze omstandigheden heeft de Cour de Cassation het Hof de volgende vraag gesteld:

„Moet artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen aldus worden uitgelegd, dat de actuariële tegenwaarde van de verworven rechten op ouderdomspensioen dan wel de door het pensioenfonds verschuldigde afkoopsom kan bestaan in de som van de bijdragen (aandeel van de werkgever en van de verzekerde) die daadwerkelijk aan een nationale pensioenregeling zijn betaald (bijdrageplichtige regeling) of/en fictief berekend (niet-bijdrageplichtige regeling), vermeerderd met samengestelde interessen van 4 % 's jaars berekend vanaf 31 december van elk jaar van aansluiting?"

7 De berekening van de actuariële tegenwaarde, in artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut voorzien voor de overschrijving van onder nationale stelsels verworven pensioenrechten, heeft tot doel de waarde van een onzekere toekomstige periodieke uitkering te kapitaliseren; de actuariële tegenwaarde resulteert dus uit de berekening van het kapitaal dat overeenkomt met het pensioen waarop de betrokkene in nationaal kader recht zal hebben, met toepassing van een discontorente wegens de vervroegde uitbetaling ten opzichte van de vervaltermijn, en van een verminderingsfactor, bepaald naar evenredigheid met het risico van overlijden van de begunstigde vóór de vervaltermijn en in functie van de leeftijd van de verzekerde en de sterftekansen, waarbij voor beide factoren rekening wordt gehouden met de tijdspanne tussen het tijdstip waarop de actuariële tegenwaarde wordt vastgesteld, en dat waarop het pensioen zou zijn toegekend.

8 De berekening van de afkoopsom daarentegen kan bij bijdrageplichtige pensioenstelsels bestaan in de sommering van de door de verzekerde en in voorkomend geval de door diens werkgever betaalde bijdragen, eventueel vermeerderd met de interessen.

9 Hieruit volgt dat het in de vraag van de verwijzende rechter beschreven nationale stelsel, dat hierdoor wordt gekenmerkt dat geen berekening plaatsvindt van het op de wettelijke vervaltermijn uit te keren pensioen en evenmin een kapitalisatie van het pensioen zelf op de hiervoor beschreven voorwaarden, niet kan zijn een stelsel gebaseerd op de actuariële tegenwaarde van de door de betrokkene onder het nationale stelsel verworven rechten op ouderdomspensioen.

10 Het in de vraag beschreven stelsel kan echter wel worden aangemerkt als een stelsel gebaseerd op de berekening van de afkoopsom.

11 Op de vraag van de Luxemburgse Cour de Cassation moet mitsdien worden geantwoord, dat de som van de door de verzekerde werknemer en zijn werkgever aan een nationaal pensioenstelsel betaalde bijdragen, vermeerderd met samengestelde interessen van 4 % 's jaars, niet de actuariële tegenwaarde vormt van de door die werknemer verworven rechten op ouderdomspensioen, in de zin van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen. Dat bedrag kan wel de in voornoemde bepaling van het Ambtenarenstatuut bedoelde afkoopsom vormen.

Kosten

12 De kosten door de Luxemburgse regering en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

uitspraak doende op de door de Luxemburgse Cour de Cassation bij arrest van 25 juni 1981 gestelde vraag, verklaart voor recht:

„De som van de door de verzekerde werknemer en zijn werkgever aan een nationaal pensioenstelsel betaalde bijdragen, vermeerderd met de samengestelde interessen van 4 % 's jaars, vormt niet de actuariële tegenwaarde van de door die werknemer verworven rechten op ouderdomspensioen, in de zin van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut

van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen. Dat bedrag kan wel de in voornoemde bepaling van het Ambtenarenstatuut bedoelde afkoopsom vormen."

Due Chloros Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 18 maart 1982.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer
O. Due

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL F. CAPOTORTI VAN 18 FEBRUARI 1982 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. In deze prejudiciële zaak gaat het opnieuw om een probleem in verband met de uitlegging van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Ambtenarenstatuut, de bepaling dus die het Hof enige maanden geleden heeft onderzocht in zaak 137/80 (Commissie t. België), uitgewezen met het arrest van 20 oktober 1981. Genoemde bepaling geeft de ambtenaar die in dienst van de Gemeenschappen treedt na eerst elders een betrekking te hebben vervuld, het recht aan de Gemeenschappen te doen betalen:

„— hetzij de actuariële tegenwaarde van de rechten op ouderdomspensioen, die hij bij het overheidsorgaan, de organisatie of de onderneming [waar hij in dienst was] heeft verworven,

— hetzij de afkoopsom die hem bij zijn vertrek verschuldigd is door het pensioenfonds van het overheidsorgaan, de organisatie of de onderneming."

De Luxemburgse Cour de Cassation heeft, in het kader van een beroep van de Caisse de pension des employés privés tegen een tussen de Caisse en L. Bodson gewezen uitspraak, het Hof thans de volgende vraag voorgelegd:

1 — Vertaald uit het Italiaans.